

Barcelona – Muntaner, 300
Madrid – Hermosilla, 75

Pianos. Organos. Alta fidelidad

- * Estudio y clases de piano, organo y guitarra.
Profesores especializados.
- * Instrumentos para colegio y asesoría musical.
- * Sala de audiciones: conciertos de música
programados y recitales de organo
- * Consulte nuestras condiciones especiales de venta.

LES OPINIONS D'UN MÚSIC:

IGOR MARKEVITX

No em refereixo, ara, a les opinions de caràcter musical, de les moltes contingudes en «Être et avoir été» (totes interessants i carregades de suggeriments), un llibre de memòries en el qual el gran músic, compositor i director d'orquestra, explica, amb una prosa transparent i nítida, les seves experiències, els seus coneixements i el seu parer sobre les múltiples personalitats que ha conegut i sobre la gran quantitat de partitures dels més diversos autors i de la més variada intenció estètica que s'han filtrat per les seves mans de director excepcional. El meu propòsit és molt concret i es limitarà a la transcripció dels seus criteris d'ordre polític, que, per unes circumstàncies que ningú no perdrà de vista, ens afecten de manera especial.

Diu Markevitx (tradueixo barroerament les subtilitats i els matisos del seu claríssim estil): «Deploro el centralisme dels tsars —arbitrari i contra natura, com tots els centralismes— que es dedicà a ofegar el record de la grandesa d'Ucraïna i a oposar-se a tot intent de ressorgiment d'un poble massa conscient de la seva entitat». I, més endavant: «Només cal que mencionï la prohibició de la llengua ucraïnesa decretada per Pere I arran de l'annexió del país i, després, la imposició de la servitud per Caterina II a una nació espontàniament democràtica».

Aquestes consideracions se ceneixen a la problemàtica que té un país llunyà que, ara, potser sentirem més a prop de nosaltres. Però en el pensament de Markevitx hi ha una

visió més àmplia: «Hem de separar del mot *poble* el concepte arbitrari que des del segle XIX el lliga a l'estat-nació. Els bascs, com els catalans, són uns pobles molt abans de ser espanyols»; i, seguidament, amb un to profètic (ignorem l'efectivitat del seu abast) afirma que «l'actual situació és un absurd ètnic que desapareixerà per la força de les coses en l'Europa dels pobles».

Al marge del fet que la citació particularitzada ens afalaga, és indubtable que la visió d'un músic de la categoria intel·lectual de Markevitx ens ajuda a creure que potser no treballem en el món tenebrós de l'error i que encara val la pena de bregar per a intentar només —només!— que ens deixin viure i ser tal com som i no tal com volen que siguem.

Algun dia, si tinc temps i salut, comentaré *in extenso* «Être et avoir été» (Gallimard, París 1980), llibre que em permeto de recomanar per la riquesa de dades artístiques i per la seva intel·ligent i lúcida apreciació. Les frases citades pertanyen al pròleg (una cinquantena de pàgines) que és un estudi completíssim (tot un assaig) d'estètica, de filosofia de l'art i de sociologia, d'una claredat conceptual fora del comú.

Anoto per acabar —i arrodonir— una frase de Gramsci que cita Markevitx en l'esmentat pròleg: «Tot llenguatge és una concepció del món», que resumeix, de forma contundent, el pensament polític d'aquest gran mestre.

MANUEL VALLS

ORFEO
CATALÀ

Director: LLUÍS MILLET
Adjunt de direcció: Maria Blasco
Audició núm. 1223

TRADICIONAL CONCERT DE
SANT ESTEVE

PROGRAMA

I

El cant de la senyera

Lluís Millet

Nadales tradicionals

Les dotze van tocant
Bella companyia
A Betlem canten les glòries
En mig del bou i el gris pollí
Fum fum fum

Harm. A. Pérez Moya
Harm. Ernest Cervera
Harm. J. J. Llongueres
Harm. P. Donostia
Harm. Alain Langrée

COR INFANTIL (DIR.: JOAQUIM GARRIGOSA)

El rossinyol
El Noi de la Mare
Bones festes
Sanctus (de la «Missa alemanya»)
Dorm Jesús (de la «Cantata de Nadal»)

Tradicional catalana
Tradicional catalana
Tradicional catalana
F. Schubert
Carl Orff

ORFEO CATALÀ, COR INFANTIL I CONJUNT INSTRUMENTAL

Humans! Avui som lliures
(cor final de l'«Oratori de Nadal»)

J. S. Bach

II

Un roseret eixia
E la don don Verge Maria
O magnum mysterium
Nasqué un Infant

M. Praetorius
Cançoners del duc de Calàbria
T. L. de Victoria
Benjamin Britten

ORFEO CATALÀ, CONJUNT INSTRUMENTAL

Te Deum, en re major

Marc-Antoine Charpentier
(1636-1704)

Solistes vocals: Mercè Puntí, Maria Rosa Valls, soprano. Montserrat Comadira, contralt.
Josep Benet, tenor. Toni Oliva, baix.

Continu: Maria Blasco, orgue. Maria Lluïsa Cortada, clave.

Direcció: LLUÍS MILLET

Dissabte, 26 de desembre de 1981, a les 19 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Amb el suport de la CAIXA DE PENSIONS **"la Caixa"**

La pasión del momento. El eterno femenino.

Parfum **Jean-Louis Scherrer**. Haute Couture. Paris.

Casa fundada el 1886

Establiments especialitzats en
confiteria, bomboneria i gelateria, col·laboren en el cicle

**«MÚSICA DE CAMBRA ALS BARRIS DE
SARRIÀ I SANT GERVASI»**

- **GENER**

Dia, 20 a les 22 h. Teatre dels Salesians de Sarrià
(Passeig Sant Joan Bosco, 74)

Jan W. Jansen - F. Fernández, violí i clavecí

- **FEBRER**

Dia, 3 a les 21 h. Institut d'Estudis Nord-Americans (Via Augusta, 123)
M. Zanetti - F. Turina, piano a quatre mans

Dia, 11 a les 22 h. Teatre dels Salesians de Sarrià
M. Bello - R. Haller, duo violí i guitarra

Dia, 18 a les 21 h. Institut d'Estudis Nord-Americans
Peter Katin, piano

- **MARÇ**

Dia, 11 a les 21 h. Institut d'Estudis Nord-Americans
Collegium Flauto Dolce

Major de Sarrià, 57
Tel. 203 07 14

Pl. Duc de Gandia, 9 i 10
Tel. 203 04 73

RELACIONS DE PICASSO I LA MÚSICA —

Les relacions de Picasso i la música foren variades i discontinües i van des de les representacions d'instruments musicals, retrats d'instrumentistes i de compositors fins a la col·laboració en espectacles musicals. Pablo Picasso, a diferència d'altres grans pintors de l'època, com Kandinski, Matisse, Klee i Braque, no rebé cap formació musical a l'escola, ni a Màlaga, ni a la Corunya ni tampoc a través de la seva família.

A Barcelona, malgrat que hi havia molta vida musical durant els anys que visqué a la nostra ciutat, aquesta es podia concretar, per una banda, en l'eufòria wagneriana i, per altra, en l'Orfeó Català, que centrà la seva activitat en el descobriment de la polifonia clàssica i en l'exaltació de la cançó popular autòctona. Aquestes dues vessants semblen haver estat molt allunyades de les preocupacions del pintor andalús. Eren també els anys de l'activitat d'Albéniz, de Granados i de Casals, amb els quals devia coincidir.

El fet és que fou Enric Morera el músic català retratat per Picasso el 1900; Morera era pontífex màxim del moment, el creador del cor Catalunya Nova i el músic entronitzat per Santiago Rusiñol en les festes modernistes de Sitges. Tots ells coincidiren a la cer veseria Els Quatre Gats, inaugurada el 1897. Aquest local fou visitat periòdicament per Picasso a partir de dos anys més tard. L'altre cenacle que Picasso freqüentà, des de 1902, fou l'estudi o taller del gravador i fotògraf Joan Vidal i Ventosa, al carrer de l'Oli, 4. Molts dels habituals de les dues tertúlies anaven al Liceu i als concerts de música clàssica, encara que sabem que no sempre estaven d'acord amb allò que havien vist o sentit; però ignorem si Picasso hi anava i, encara menys, si ho féu de manera assídua.

En els quadres de Picasso adolescent com «La Primera Comunió» (1896) i «Ciència i Caritat» (1897), trobem afinitats amb l'estètica de l'òpera verista i cap amb Wagner, com no sigui una al·lusió a una Valquíria en el quadre sobre l'enterrament de Carles Casagemas.

Quan Picasso, l'any 1904, tingué l'ocasió de decorar les parets de l'estudi del seu gran amic Jaume Sabartés, al carrer del Consolat, 37, escollí unes escenes de l'«Otello» de Verdi, òpera que s'havia donat amb èxit a Barcelona.

Hi ha dues músiques a les quals Picasso fou sensible: la del carrer i la del cafè.

L'any 1903 pintà «El vell guitarrista», que reuneix la tristor de la ceguesa, de la misèria i de la feblesa del cos que en aquesta ocasió, mig caigut, forma una perfecta unitat amb l'instrumentista. A partir de l'any 1905 continuen apareixent figures de músics de carrer que ja no són cecs, però continuen essent captaires.

Picasso s'abandonà amb entusiasme a una altra modalitat que ell portava a la sang i a la qual era molt afeccionada la bohèmia barcelonina: el flamenc, en especial el dels gitanos del Paral·lel i els d'El Raval.

El pintor malagueny també fou un habitual dels cafè-concert, primer a Barcelona i més tard a París. En aquest aspecte, els programes dels cafès de la nostra ciutat tenien normalment dues parts: en la primera actuava un jove intèrpret que, no ho oblidem, durant aquests anys podien ser un Albéniz i un Pau Casals, i després venien els cuplets i els arranjaments de sarsueles, que Picasso cantussejà durant tota la seva vida.

El fet és que fou únicament el camp del ballet aquell en el qual Picasso col·laborà amb l'anomenada música culta.

Sembla que tot fou degut al fet que va conèixer a París, l'any 1916, el promotor dels Ballets Russos, Serguei Diàghilev. Des de 1917 fins a 1924, anys de la seva trobada i matrimoni (1918) amb Olga Koklova, dansarina de la companyia, Picasso col·laborà cinc vegades amb Diàghilev i una amb Etienne Beaumont.

Aquests anys de treball en comú amb Picasso, Diàghilev es trobava en una segona etapa, durant la qual abandonà els seus propis escenògrafs que, innegablement, havien sabut

presentar de manera magistral una Rússia de contes de fades, bàrbara i llunyana a la vegada, i es decidí per un art occidental fet de simplicitat i concisió. Entre altres, escollí Rouault, Juan Gris i Picasso. No oblidem que Diàghilev era tan exigent amb els escenògrafs de les seves realitzacions com amb els compositors als quals encarregava la música, que ja és dir.

L'any 1917, Diàghilev, procedent de Madrid, es presentà amb la seva companyia russa al Liceu de Barcelona. Picasso venia amb ells.

Eugeni d'Ors que, a causa de la seva estètica, havia de considerar el missatge de Diàghilev com a propi d'un món primitiu i orgiàstic, escriu que «troba perillós el muntatge rus» i avisa «que Catalunya no es rendeixi a l'encís dels russos». Ors parlà en aquesta ocasió amb Diàghilev de muntar un ballet amb tema català. Sembla que, fins i tot, hom havia pensat en una versió coreogràfica inspirada en la Festa Major de Vilafranca del Penedès. Ors havia fet el guió, Picasso els decorats i Jaume Pahissa la música.

La veritat és que Picasso aportà al món del ballet una visió nova i solucions inesperades. Féu, en part, taula rasa d'allò que l'havia precedit i tingué l'encert de reduir els problemes a les seves dades essencials. Per altra banda, respectà sempre els principis de l'escena tradicional italiana amb una obertura sobre un costat, cara al públic; sabé servir-se dels mitjans d'acció i de les perspectives que aquesta ofereix i tot va resultar diferent.

Amb Erik Satie, Picasso realitzà dos ballets: «Parade» (1917) per a Diàghilev i «Mercure» (1924) per al ballet promogut per Beaumont.

«Parade» es beneficià de la millor música que Satie escriví mai per a un ballet i «Mercure» és l'aportació més original de Picasso en aquest camp.

Es tracta d'una visió del món mitològic clàssic d'un gran esquematisme. Malgrat que

«Mercure» havia estat encarregat per Beaumont i que el públic l'acolli amb una fredor absoluta, Diàghilev s'hi entusiasma tant que l'incorporà tot seguit al seu repertori.

L'any 1919 s'estrenà el ballet de Falla «El sombrero de tres picos» (1919), amb escenografia de Picasso, que sabé donar, en aquesta ocasió, una versió lluminosa de l'Espanya del Sud. La música de Falla, salvatge i realista, adquirí gràcies als decorats i vestits picassians una dimensió visual que la completava.

Amb el següent ballet, «Pulcinella» (1920), Picasso col·laborà per primera i última vegada amb Stravinsky, el músic amb el qual tan sovint ha estat comparat. En aquesta ocasió, Picasso convertí en objecte plàstic no sols l'argument de Jean Cocteau, inspirat en un manuscrit napolità del 1700, sinó també la música de Pergolesi, posada al dia per un Stravinsky neoclàssic. El resultat fou una obra plena de vida, de bon humor i d'ironia. Recordem que tant Satie, com Falla i Stravinsky foren magistralment retratats per Picasso, a la manera d'un Ingres. Les altres realitzacions picassianes són «Cuadro flamenco» (1921), amb música popular andalusa i dos telons: un per a «Le train bleu» (1924) i l'altre per al ballet «Le rendez vous» (1945), quan el pintor estava des de feia una vintena d'anys totalment allunyat d'aquest gènere.

Cap dels músics amb els quals Picasso col·laborà es trobava en una etapa renovadora, i el mateix Picasso alternava una manera de fer cubista amb retorns a estètiques anteriors. Crec, però, que les innovacions més significatives de l'art de Picasso, més que amb Stravinsky, amb el qual compartia evidentment la seva condició d'homes canviants, estan en relació de correspondència amb el renovament de la percepció i del llenguatge musical, feta per Arnold Schoenberg.

Però això ja és una altra història...!

MONTSERRAT ALBET

**V CONCURS INTERNACIONAL
ARS NOVA de BARCELONA**

PIANO JUNIORS

Del 18 al 30 de març de 1982

Inscripcions, bases i informacions a la Secretària del Concurs:

Gran Via de les Corts Catalanes, 654, pral.
dies feiners (excepte dissabtes) de 10 a 13 h.

Límit d'inscripció: 18 de gener de 1982.

* * *

**XXVIII CONCURS INTERNACIONAL
MARIA CANALS**

PIANO i PERCUSSIÓ

Del 18 al 30 de març de 1982

Inscripcions, bases i informacions a la Secretaria del Concurs:

Gran Via de les Corts Catalanes, 654, pral.
dies feiners (excepte dissabtes) de 10 a 13 h.

Límit d'inscripció: 18 de gener de 1982.

. LA VOZ DE SU AMO • LA VOZ DE SU AMO • LA VOZ DE SU AMO • LA VOZ DE SU AMO . LA VOZ DE SU AMO • LA VOZ DE SU AMO • LA

CLASICO ES CUADRO ROJO

MAHLER
SINFONIA Nº3 EN RE MENOR
Orquesta Sinfónica de Londres
Ortrun Wenkel, contralto
Coro de Niños Southend/Coro de Voces Femeninas
Director: KLAUS TENNSTEDT
Precio Normal: 1.640 Ptas
PRECIO OFERTA: 1.312 Ptas

MAHLER
SINFONIA Nº10
Orquesta Sinfónica de Bournemouth
Director: SIMON RATTLE
Precio Normal: 1.640 Ptas
PRECIO OFERTA: 1.312 Ptas

REQUIEM (GRANDE MELODIA) - CARL ORFF
Coro y Orquesta Filarmonica de Colonia
Director: ANDRE PREVIN
Precio Normal: 1.640 Ptas
PRECIO OFERTA: 1.312 Ptas

Academia de St. Martin in the Fields
James Bowman, Robert Tear, Benjamin Luxon
Coro King's College, Cambridge
Director: DAVID WILLCOCKS
Precio Normal: 2.460.- Ptas
PRECIO OFERTA: 1.968.- Ptas

Cuatro Novedades

y

Cuarenta Grandes Obras

de los compositores más importantes en

EXTRAORDINARIA OFERTA LIMITADA

VERDI
PUCCINI
BEETHOVEN
MOZART
BELLINI
ROSSINI
WAGNER
MASSENET
BACH
LISZT
MENDELSSOHN...

PIDA EL CATALOGO DE ESTA OFERTA

[illegible]

PATRONAT PRO MÚSICA DE BARCELONA

XXIV TEMPORADA MUSICAL - 1982

- 1 15 gener 21 h. ALFREDO KRAUS, tenor
EDELMIRO ARNALTES, piano
Obres de Bononcini, Tenaglia, Scarlatti, Mozart, Massenet, Donizetti, Tosti, Turina, Ruiz de Luna.
- 2 19 gener 21 h. ELISO VIRSALADSE, piano
Obres de Mozart, Schumann, Chopin, Prokofiev.
- 3 10 febrer 21 h. HERMANN PREY, baríton
LEONARD HOKANSON, piano
SCHUBERT: 24 lieder sobre textos de Goethe.
- 4 12 febrer 21 h. MARTTI TALVELA, baix
RALPH GOTHONI, piano
SCHUBERT: Winterreise
- 5 24 febrer 21 h. ORQUESTRA NACIONAL DE WASHINGTON
MSTISLAV ROSTROPOVICH, director
Obres de Wagner, Schumann, Txaikovski
- 6 25 febrer 21 h. ORQUESTRA DE CAMBRA POLONESA
J. MAKSYMUK, director
Obres de Lutoslawski, Mendelssohn, Vivaldi, Dvorák.
- 7 26 febrer 21 h. ORQUESTRA DE CAMBRA POLONESA
J. MAKSYMUK, director
Obres de Grieg, Rossini, Stachowski, Bartók.
- 8 8 març 21 h. YO YO MA, violoncel
BACH: Suite núms. 1, 5 i 3.
- 9 12 març 21 h. AGNES BALSA, mezzo
ORQUESTRA CIUTAT DE BARCELONA
EDOARDO MÜLLER, director
- 10 15 març 21 h. ORQUESTRA FILHARMÒNICA DE MUNIC
SERGIU CELIBIDACHE, director
RAVEL: Alborada del gracioso. — SCHUBERT: Simfonia núm. 8, «Inacabada». — BRUCKNER: Simfonia núm. 9.
- 11 16 març 21 h. ORQUESTRA FILHARMÒNICA DE MUNIC
SERGIU CELIBIDACHE, director
HAYDN: Simfonia núm. 82, «Oxford». — DEBUSSY: Jeux. — Txaikovski: Simfonia núm. 5.
- 12 17 març 21 h. PHILHARMONIA ORCHESTRA
JU HEE SUH, piano
KURT SANDERLING, director
Obres de Beethoven, Liszt, Schubert
- 13 18 març 21 h. PHILHARMONIA ORCHESTRA
KURT SANDERLING, director
Obres de Beethoven, Mozart, Brahms
- 14 23 març 21 h. ENGLISH CHAMBER ORCHESTRA
PRO MUSICA CHORUS OF LONDON
MARGARET MARSHALL, soprano. CAROLYN WATKINSON, mezzo
PHILIP LANGRIDGE, tenor. SIMON ESTES, baix
Sir CHARLES MACKERRAS, director
HAENDEL: Judes Macabeu.

- 15 24 març 21 h. ENGLISH CHAMBER ORCHESTRA
PRO MUSICA CHORUS OF LONDON
FELICITY LOTT, soprano
KEITH LEWIS, tenor. SIMON ESTES, baix
Sir CHARLES MACKERRAS, director
HAYDN: Les Estacions
- 16 29 març 21 h. ORQUESTRA DE LA RADIO TELEVISIÓ POLONESA
ROMAN JABLONSKI, violoncel
TADEUSZ STRUGALA, director
ELGAR: Concert per a violoncel i orquestra. — MAHLER: Simfonia núm. 5.
- 17 1 abril 21 h. COR DE CAMBRA DE MOSCOU
WLADIMIR MINNING, director
ROSSINI: Petita Missa Solemne
- 18 2 abril 21 h. COR DE CAMBRA DE MOSCOU
WLADIMIR MINNING, director
Obres de Monteverdi, Lasso, Debussy, Ravel, Schubert, Kalistratov, Taneev, Sviridov.
- 19 15 abril 21 h. ACADEMY OF ST. MARTIN IN-THE-FIELDS
IONA BROWN, director i solista
VIVALDI: Les Quatre Estacions.
- 20 16 abril 21 h. ACADEMY OF ST. MARTIN IN-THE-FIELDS
IONA BROWN, director i solista
Programa Mozart (a determinar).
- 21 5 maig 21 h. SCOTTISH CHAMBER ORCHESTRA
ORFEÓ DONOSTIARRA
TERESA BERGANZA, mezzo. THOMAS MOSER, tenor
ELISABETH CONELL, soprano. CAROLYN WATKINSON, mezzo
EIDWEN HARRHY, soprano
Sir CHARLES MACKERRAS, director
MOZART: La clemenza di Tito (versió de concert).
- 22 7 maig 21 h. SCOTTISH CHAMBER ORCHESTRA
ORFEÓ DONOSTIARRA
TERESA BERGANZA, mezzo. THOMAS MOSER, tenor
ELISABETH CONELL, soprano. CAROLYN WATKINSON, mezzo
EIDWEN HARRHY, soprano
Sir CHARLES MACKERRAS, director
MOZART: La clemenza di Tito (en versió de concert).
- 23 17 maig 21 h. LONDON SYMPHONY ORCHESTRA
CHRISTIAN ZIMMERMAN, piano
CLAUDIO ABBADO, director
SCHUMANN: Concert per a piano i orquestra. — MAHLER: Simfonia núm. 1.
- 24 18 maig 21 h. LONDON SYMPHONY ORCHESTRA
MARGARET PRICE, soprano
CLAUDIO ABBADO, director
MAHLER: Rückert-lieder. — BRAHMS: Simfonia núm. 1.
- 25 19 maig 21 h. LONDON SYMPHONY ORCHESTRA
CLAUDIO ABBADO, director
ROSSINI: Obertura. — MOZART: Simfonia concertant per a instruments de vent. — MUSSORGSKY-RAVEL: Quadres d'una exposició.

BRUNO L. GELBER NECESSITAT QUE LA MÚSICA SIGUI PROJECTADA PELS MITJANS D'INFORMACIÓ

Bruno L. Gelber és un gran artista del piano. És una figura important. És també allò que se'n diu un «nom». Assegut al piano, interpreta el «Concert núm. 3» de Rakhmaninov, a l'assaig general. Es mostra molt expansiu, conversa amb el director i també amb els membres de l'OCB. Fa broma. És l'antítesi de la figura enravenada i distant que massa sovint són alguns grans músics.

A la fi, mig suat i al cap d'unes dues hores de treball, ens rep.

—No, no estic pas cansat. Ja podem començar ara mateix, quan vulgueu.

La conversa no tindrà ni problemes ni entrebancs. Ben altrament del que poguéu pensar, el gran pianista és un personatge molt de «bon treballar» pel periodista.

—Considereu just el que hom diu: que us trobeu millor en el repertori clàssic que en el romàntic?

—No hi ha grans diferències entre un i l'altre. Els límits no són pas tan acusats. És una diferència elàstica. Es pot dir que Beethoven és més expressiu, i que Brahms, què? No es pot pujar damunt d'aquestes diferències. Jo toco el repertori clàssic i el romàntic, ambdós amb gran amor.

La paraula «amor», l'emprarà més d'una vegada al llarg de la conversa.

—Trebal·leu a gust amb l'OCB?

—M'encanta. Som vells amics. Jo vaig actuar per primera vegada aquí fa quinze anys substituint Kempff en els cinc concerts de Beethoven. La meua és una bella història d'amor amb Barcelona. L'orquestra, l'estimo molt i Tabachnik el conec també molt bé.

—Com ha evolucionat el vostre repertori? Féu com molts, que tenen tendència cap a la música més antiga?

—El que puc dir és que no evoluciono d'acord amb les modes. Jo em moc en el camp de la música clàssica i romàntica i tinc la gran sort que aquest camp és tan vast que mai no s'hi acaba d'aprofundir. Les meves ondulacions en els gustos no són gaire grans.

—Heu pensat en la música d'avui?

—Bé, jo no dic pas que no m'interessa la música contemporània.

—Jo no he dit pas que ho hagi dit...

—És que molts ho han posat. Si parlem de Prokofiev, Bartók, Stravinsky o els impressionistes francesos, he de dir que és una música que adoro. L'altra la comprenc menys i algun dia intentaré comprendre-la més, quan tingui més temps.

—Vos que aneu per tot el món, com contempleu l'evolució de la música arreu?

—La música ha sofert una evolució fenomenal. I això és degut als invents. Des del disc al vídeo. Avui dia amb un aparell hom pot sentir perfectament la millor execució de Von Karajan. La música ha arribat arreu i ha progressat en llocs que estaven molt retardats.

I és clar, no us diré pas quins. I vosaltres, els mitjans de comunicació, i especialment la televisió, heu de fer molt per la música, heu d'empènyer la música clàssica. Avui dia el que resulta fonamental és la promoció. Si qualsevol marca d'automòbils o de beguda fa publicitat, no ho dubteu, és perquè és necessari. Si féssiu més entrevistes amb artistes i en parléssiu més, si mostréssiu que els músics no són pas persones situades a cap pedestal, ni necessàriament avorrits, que podem ser gent com qualsevol altra, això faria un gran bé.

—Jo el que us puc dir és que no tots els col·legues vostres actuen amb tanta predisposició com vos envers els mitjans informatius. Bé, deixem-ho. Heu parlat de la importància de la tècnica; eliminarà el concert?

—Espero que la tècnica, per més que progressi, mai no acabi amb els concerts. Les vibracions, les emanacions dels artistes... hi ha quelcom d'insubstituïble en el concert. És igual que el teatre quan un hom el veu per televisió.

Absolutament d'acord. La conversa continuà i ell mateix la clou amb aquestes paraules:

—Jo no pateixo interpretant, sinó ben altrament, gaudeixo amb la música. Nosaltres som uns elegits. El talent és quelcom que no hem buscat, sinó que hem rebut de Déu i, per tant, tenim el deure de ser dignes d'aquest do i hem de servir-lo a la gent; hem d'estar al seu servei.

COMELLAS

Música de Montserrat (1881-1981). MANUEL GUZMAN, RAMIR ESCOFET, ÀNGEL RODA-MILANS, ANSELM FERRER, DAVID PUJOL, IRENEU SEGARRA, GREGORI ESTRADA, CASSIA JUST, ODILÓ PLANAS, JOSEP RODOREDÀ / Escolania i Cor de Monjos de Montserrat / CBS 73639.

Tret de Josep Rodoredà, el compositor català que guanyà el concurs per a un himne a la Mare de Déu de Montserrat —el famós «Virolai» amb text de J. Verdaguer—, els altres autors formen part de l'escola de Montserrat, per la seva condició de monjos. D'altra banda, la seva vinculació més o menys directa i intensa a l'Escolania, testimonia la continuïtat, pervivència i tradició musical de l'escola montserratina de música. Una escola que té els seus orígens a finals del segle XIII i que ostenta una nòmina distingida de compositors, entre els quals cal esmentar Joan Cererols, Miquel López, Antoni Soler, Anselm Viola, Ferran Sors i Narcís Casanovas, entre altres.

Els compositors aplegats en aquest disc han escrit les seves obres bàsicament destinades a l'Escolania i a la Capella de Montserrat. Hom ha pretès d'oferir una antologia de música religiosa dels darrers cent anys. Cal dir que el projecte ha reeixit. En tot cas es queda curt. Perquè aquí hi ha una música de gran contingut i d'un rigorós estil inconfusible, que no pot sostreure's a la mateixa història catalana d'aquest cent anys.

D'altra banda, els quatre compositors vivents —I. Segarra, G. Estrada, C. Just i O. Planàs— han aportat, a més de llur autèntic i personal «esperit musical», una renovació conjunta al concepte global de l'Escola Montserratina, sense preterir els seus trets més característics. I això és un aspecte del tot important.

G. PUCCINI: Manon Lescaut / Maria Callas, Giuseppe Di Stefano, Giulio Fioravanti. Orquestra i Cors del Teatre de la Scala. Dir.: Tullio Serafin / EMI 10C 165-000484/86-M.

Després de la mort de Maria Callas, el món de l'òpera —i altres mons també— semblà que havia quedat orfe i amb frenesí insospitat intentà recuperar el record, la llegenda, l'aureòla de la gran «diva». Però de tot aquest «afer» allò que ha resultat més positiu és la recuperació de la veu i de l'estil inconfusible de Maria Callas. El disc ho ha permès. I ha fet possible també el retrobament per a uns i el coneixement —encara que imperfecte— per a altres de l'art d'aquesta extraordinària personalitat.

Personalitat que contribuï en gran manera, a un nou concepte, a una nova concepció de l'òpera. Maria Callas fou un personatge clau per la seva veu, per la seva qualitat d'actriu i per la voluntat d'aportar aspectes renovadors en cada ocasió. Maria Callas, finalment —potser malgrat la seva voluntat— fou convertida en mite. Mite que almenys perdura en el record de molts i en la quotidiana possibilitat de fer-lo tangible a través de la seva veu en molts enregistraments. Cal agrair, doncs, la reedició d'alguns dels seus èxits. En aquest cas, com a protagonista de Manon Lescaut, es tracta d'una gravació efectuada a la Scala de Milà el juliol de 1957. En un paper secundari —un músic— apareix Fiorenza Cossotto, que ha arribat a aconseguir igualment una gran fama. Els fanàtics de l'òpera han de trobar-hi molts al·licients.

A. S.

McIntosh

LA ALTA FIDELIDAD

Distribuidores oficiales en Barcelona:

ADAGIO Muntaner, 300 · ADH-ELECTRONICA Benedicto Mateo, 8-10 · AIXELA Rbla. Catalunya, 13
SONCOSA Avda. de Madrid, 27 · VIDOSA Balmes, 339-343

guia de concerts

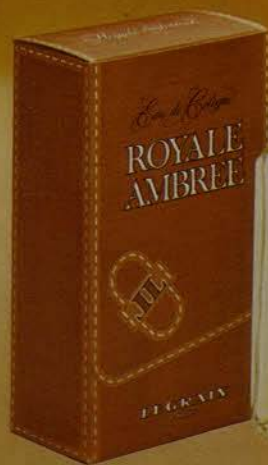
DATA	LOCAL	CONCERT
DESEMBRE		
19, dissabte	19 h. Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Solistes vocals. Dir.: Antoni Ros Marbà. Corelli, Guinovart, Ravel.
20, diumenge	11 h. Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	17 h. Liceu	«Ernani» de Verdi.
	18 h. Palau	«Concert de Nadal» de la Coral St. Jordi, L'Esquix, L'Espurna i el Grup Llevant. Dir.: Oriol Martorell. Naudales tradicionals i de Hassler, Praetorius, Bach, P. Calsals, Reda, Salvador, Oltra, etc.
	19.30 h. O. de Sants	Anna Ricci, mezzo. Joan Rubinat, piano. Garreta, Morera, Serra, Blancafort, Mompou, Toldrà.
21, dilluns	21 h. Palau	Banda Municipal. Dir.: Albert Argudo. «Concert popular de Nadal.»
23, dimecres	21 h. Liceu	«Adriana Lecouvreur» de Cilea.
25, divendres	21 h. Liceu	«Adriana Lecouvreur» de Cilea.
26, dissabte	19 h. Palau	Tradicional concert de «Sant Esteve». Orfeó Català. Dir.: Lluís Millet.
27, diumenge	17 h. Liceu	«Adriana Lecouvreur» de Cilea.
GENER		
1, divendres	19 h. Palau	Orfeó Català. Dir.: Lluís Millet. Concert de Cap d'Any.
2, dissabte	17 h. Liceu	«Anna Bolena» de Donizetti.
	21 h. Palau	Orquestra Johann Strauss. Concert d'Any Nou.
5, dimarts	21 h. Liceu	«Anna Bolena» de Donizetti.
7, dijous	21 h. Liceu	«Anna Bolena» de Donizetti.
10, diumenge	11.30 h. Palau Congressos	Banda Municipal. Rosa M. ^a Isas, soprano. Dir.: Albert Argudo. Wagner.
	19.30 h. O. de Sants	Jordi León, Bernat Castillejo, flabiol. G. Peig, piano. Haydn, Loeillet, Donizetti, Chopin.
12, dimarts	21 h. Palau	Kari Lövaas, soprano. Wolfgang Kuebler, piano. Brahms, Schubert, Wolf, Sibelius. (Associació de Cultura Musical.)
14, dijous	21 h. Liceu	«Lucia di Lammermoor» de Donizetti.
	22 h. O. Gracienc	Almut Schmitt, guitarra.
15, divendres	21 h. Palau	Alfredo Kraus, tenor. Edelmiro Arnaltes, piano. Bononcini, Tenaglia, Scarlatti, Mozart, Massenet, Donizetti, Tosti, Turina, Ruiz de Luna. (Patronat Pro Música.)
	21 h. Conservatori	Carles Martínez, guitarra. Albert Nieto, piano. Carles Altayó, piano. Ayala, Bach, Debussy. (Pòdium Joves Intèrprets.)

16, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Ingrid Haebler, piano. Dir.: Werner Torkanowski. Ordóñez, Mozart, Beethoven.
17, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	17 h.	Liceu	«Lucia di Lammermoor» de Donizetti.
	19.30 h.	O. de Sants	Quintet de vent Aulos. Mozart, Vivaldi, Goet, Ravel, Shostakovitx, Hindemith.
18, dilluns	21 h.	Palau	Orquestra de Cambra St. John's Smith Square. Marisa Robles, arpa. Judith Pearce, flauta. Dir.: John Lubbock. Debussy, Mozart, Haydn. (Associació de Cultura Musical.)
19, dimarts	21 h.	Palau	Eliso Virsaladse, piano. Mozart, Schumann, Chopin, Prokofiev. (Patronat Pro Música.)
20, dimecres	21 h.	Liceu	«Lucia di Lammermoor» de Donizetti.
22, divendres	21 h.	Conservatori	Elisabeth Roma, guitarra. Lucho Talisa, piano. Bernat Castillejo, flabiol. Jordi Vilapinyó, piano. Bach, Fauré, Telemann, Ravel. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
23, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Rudolf Buchbinder, piano. Dir.: Antoni Ros Marbà. Beethoven, Stravinsky.
24, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	17 h.	Liceu	«La Favorita» de Donizetti.
	19.30 h.	O. de Sants	Isabel Vilà, violí. Paula Tarròntegui, piano. Beethoven, Brahms.
27, dimecres	21 h.	Liceu	«La Favorita» de Donizetti.
29, divendres	21 h.	Conservatori	Rosa Masferrer, Eulàlia Valls, piano. Montserrat Pallarés, piano. Meritxell Olaya, soprano. Eulàlia Salbanyà, mezzo. Manuel Cabero, piano. (Pòdium de Joves Intèrprets.)
30, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Katia Labeque, piano. Marielle Labeque, piano. Dir.: Emil Tchakarov. Brahms, Mozart, Shostakovitx.
	21.30 h.	Liceu	«La Favorita» de Donizetti.
31, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	11.30 h.	Palau Congressos	Banda Municipal. Jean-Pierre Dupuy, piano. Dir.: Albert Argudo. Rossini, Balboa, Smetana, Ravel.

TEMPORADA 1981-82 - 19 de desembre de 1981 - Núm. 4 - Edició de 5.000 exemplars
 Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3
 Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

*El aroma—
que gusta—
compartir.*

Eau de Cologne
**ROYALE
AMBREE**
LEGRAIN
PARIS

*Especialistes
en*
**Alta
Fidelitat**

VIETA

VIETA AUDIO ELECTRONICA, S. A.